

ЖИВОТЪТ МИ ВЪВ СТИХОВЕ
(1981 – 2007)
Борислав Русанов

Имаш ли да кажеш нещо свое,
по своему ново – кажи го!
Дай го направо от сърце –
вярно, смело и естествено.
Просто като вик, като кръвотечение
Пеньо Пенев

Несъвместимост

С едно съмнение съм се родил –
съмнение със не едно и две подразделения:
съмнявам се във себе си,
във хората,
във чувствата,
във любовта,
в живота въобще...
Съмнявам се и... вярвам.
Навярно това съм аз – съмнение и вяра –
две несъвместимости, нали?
Тогава съм несъвместимост за света, за хората...
Но аз съм пътник, бързаш гост на таз планета
и ще си замина, както съм дошъл-
с едно съмнение – дали изобщо трябваше да идвам?

Раздаване

Защо ли нещо ме души
и обръч тесен стяга ми сърцето?
Защо ли днеска властват в мен
съмнение, копнеж, тъга
и преизпълнен съм със пустота?

О, рядко,
рядко идват мигове такива,
но дойдат ли – тежко ми.
Мислите се блъскат в моята глава
като в тъмна,
тъмна пещера.
Чувства разни ме разяждат
и подклаждат в мене огън,
който дълго,
дълго ще гори, ще пари,
стари рани ще разкрива
и все нови ще открива...
Докато някой ден

ще остане само пепел сива в мен.
Но не това е важно.
Важното е друго!
За да горя,
все пак във мен е имало,
макар и мъничко човешка топлина.
И знам, че някога, за да изстина, за да затихна,
за да угасне лавата в сърцето ми – вулкан,
ще трябва топлината своя на хората до край аз да раздам!

Поглъщане

Всеки ден за мене е последен.
Защо ли? –
Утре може и да не осъмна.
И жадно поглъщам и се радвам
на живота, и на хората,
като ненаситен пустинник,
погълнал капчица вода,
която може би ще е последна.

Боли ме

Боли ме, когато виждам риба,
уловена в мрежа.
Уловена свобода –
линее и умира.

Боли ме, когато виждам птичка,
затворена във клетка.
Затворената свобода –
линее и умира.

Боли ме, когато виждам любовта,
ограничена във забрани.
Ограничена свобода –
линее и умира.

Боли ме, когато виждам мисълта,
окована в предразсъдък.
Окована свобода –
линее и умира.

Безнадеждност

С подрязани криле вървя
по хоризонта хлъзгав „Безнадеждност“.

Къде изчезна, Слънце?
Къде си ти, Земя?
И никакви звезди
не осветляват моя път.
Но кой, кой бе тоя,
който ме осъди
на тази орис зла –
да гина бавно,
далеч безкрайно
и безкрайно сам,
без ни най – мъничка надежда
да зърна някога отново
изгубения лъч на любовта.

На М. Т.

1

Променлива си като времето –
ту в слънце ме обливаш,
ту в мрак невъобразим,
ту стоплиш ми за миг сърцето
и до крайност след това го охладиш.
Неусетно ставам като тебе –
сливам се със времето:
Един ден вали от очите ми дъжд,
на другия – слънце грее във тях...
И няма синоптик,
който може да каже
кога ще е времето хубаво
и кога ще е лошо.

2

Неуловима си като мъглата,
като дъжда,
като небесния простор,
като слънчевия лъч...
Неуловима си, а искам да те уловя.
Щом трябва, ще стана и аз неуловим:
като лъча,
като простора,
като дъжда,
като мъглата...
Ще литна в неуловимостта
с една едничка цел –
да успея да те уловя.

3

Казват, че сме несериозни.
Едва ли...

Едва ли има по – сериозни
от двама несериозни!

Очакване

Аз чакам...
Може миг,
а може цяла вечност.
Но ще те дочакам,
защото знам –
не ще съм вечно сам
и писано е с теб
да сме едно голямо,
неделимо цяло
Сърце на Любовта!

Влюбване

Колко бързо пламва в мен пожарът!
Погледът е клечка,
а усмивката кибрит и...
В миг разпалва се страстта.
И аз горя в пламъка на две очи,
а светът около мен
като празнична елха искри.
Облива ме с вълшебен блясък
и любовта нахълтва с шум и трясък.
О, как всичко се върти!
Дърветата се впускат в бяг лудешки...
Подгонват ги реки...
И литват птици...
И литва ми след тях умът...
Вървя безумен и щастлив.
Не, не вървя – летя!
Всеки влюбен е с крила!

Следи

Слънце грее.
Сняг вали.
Очите ми блестят,
окъпани в сълзи.

Земята - чисто бяла.
Сърцето – също.
Но ангел преминава,
оставяйки следи – дълбоки и незаличими...

Дори снегът да се стопи –
ще останат зрими.

Невинност

Бяло зимно покривало
е обвило в своя снежно - нежен,
пухкав студ душата ти, момиче...
Как те гали тази бяла, чиста красота
и този зимен студ те топли със дъха си...
Защото виждаш своята душа
как се слива със снега
и чезне потопена невинност в невинността.

Мираж

Наистина ли ме обичаш
или си един мираж,
А аз пустинник жаден
с протегнати напред ръце
към тебе тичам, тичам...

Дори да си мираж,
ти дай ми мъничко надежда
И после... изчезни.
Пък нека, нека
сърцето ми от жажда за любов
да изгори!

Твърдоглавец

„Твърдоглавец!“ – казват хората.
И са прави.
Но не е ли по – добре
да режа като вълнолом
вълните на живота,
които ме връхлитат
със безсилна злоба ежедневно?
Единственият начин да се защитя
е да застана горд,
непоколебимо твърд като скала.
И нищо, че със времето скалите ерозират,
рушени от вълни и бурни ветрове.
Прогонвам всички мисли и заспивам...
А утре ме очакват нови бури и борби.

На свечеряване

Мръква се.
Денят отстъпва
своя пристан на нощта.
Светлината неусетно
чезне в мрака.

Изгрява утрото
на моята душа.
Звезда във вечерта проблясва...

А може би във този миг
един живот угасва.
И плачат някъде жени, деца...
Скръбта оглася тишината...

А аз съм тъй щастлив –
изгрява утрото на моята душа!

Близост

Близостта отнема сетивата.
Аз ставам глух и сляп –
с отворени очи се вирам в тишината.
Не виждам нищо –
теб те няма.
Не виждам нищо –
ти си в мене –
сърце, очи – всецяло си ме завладяла!

Във този нереален свят
без време, без пространство
една целувка нежна
разцъфтява като цвят.
Сърцето ми потъва
в сладострастна бездна
отдадено на смъртен грях.

Сомнамбул

Понякога се чувствам
като сомнамбул –
вървя самотен,
в тайнствен полусън
по своя път единствен, верен...
Не ме събуждай ти, приятелю добър!

Не казвай нито дума!
Събудя ли се –
ще пропадна в пропастта,
узнал за своята заблуда.

Слънцето

Толкова звезди огряваха небето ми,
а беше тъмно,
беше непрогледна нощ за мен.
Докато Слънцето, изгрявайки,
засенчи всички тези мънички,
лъжовни светлинки...
Като магьосник замени
полярна нощ със светъл ден.

Божествено лъчение

Намагнитени от някакво
Божествено лъчение
в прегръдка нежна
двама с тебе тръпнем
във безмерно кратки
мигове на откровение.
Задъхано се търсят
устните ни жадни,
сърцата ни безумно се привличат.
Прегръщат се, издигат се и падат...
Същински водопад!

Над нас - безкрайното Небе на Любовта
ни гали със вълшебна светлина.
Щурците свирят лунната соната,
а звездите – влюбени сърца,
огласят нежно тишината.

Пътуване

Вървим...
Ако някога след време,
стигнем върха
(А дали ще го стигнем и кога
зависи от много неща
и най – вече от неговата височина)
и по – нагоре няма къде да вървим,
вместо да тъпчем на място или да спрем,

не ще ли бъде по – добре да се разделим
и да потърсим нови върхове,
които да покорим?

Ах, колко прекрасно щеше да бъде,
ако всяко начало бе някакъв връх!

В тъмнината

Угасна тока.
Тъмнина.
Телефонът звъни.
Звъни тъмнината
в угасналата ми душа.
Като светулка
или може би като звезда
надеждата кацна за миг
и... отлетя.
Разперих ръце,
затворих прозорци,
заклучих врати,
но пак не успях
да я задържа.
А човек без надежда
е като птица без крила.

Тишина.
Самота.
В нощта навън вали дъжда.
Звездите гаснат някъде далеч в безкрая...
А аз съм сам сега,
насаме с мойта тъга
в студена, мъничка стая.

Раздяла

При тебе няма да се върна вече.
Още утре ще замина
някъде далече.
И само в някоя самотна вечер
ще ти пращам цвят обречен
на увяхване преди да разцъфти.

Срещу правилника

Едва що тръгнал
и насреща ми знак,

и то не какъв да е,
а от онези,
които тихомълком предупреждават:
„Пресичане на път с предимство!”
„Докога бе, хора – питам –
ще има пътища с предимство?”
И продължавам без да спирам –
какво, че може и да катастрофирам.
Аз искам пътищата да са равнозначни,
затова не спазвам пътни знаци.
И въздишам:
„Ех, къде сте мои „черни” пътища?”

„Газ, момче, напред!”
А срещу мене знак – „Влизането забранено!”
„Но разберете, хора,
пътят ми оттук минава!”
Рискувам... Хванат ли ме,
знам, че ме очаква глоба
или дупка на талона...
Продължавам с бясна скорост...
И изведнъж – ограничение за скоростта.
Ха, сега!
Иди, че им разправяй:
„Страшно бързам!”
Не признават нищо –
само техните си параграфи
и закони за движение...
Но аз не ща да съм безгласна нота
в петолинието на живота!
И напук на знака „Изпреварването забранено!”
давам газ до ламарината,
разчупвайки веригите,
в които ни е оковал
Правилникът му проклет...
О, водачо клет!
Твоят път едва ли ще е много дълъг,
дори да си със „Шевролет”,
Но давай смело, приятелю, напред!

Разминаване

Устата ти говореха.
Сърцето ти мълчеше.
Не те разбрах.

Сърцето ми говореше.
Устата ми мълчаха.
Не ме разбра.

И се разминахме.
Остана само споменът,
заклучен в този стих.

Парад на Любовта

Тъй е мрачно навън
и дъжд ромоли.
Тъй е тъжно у мен
и скръбна песен звучи.

Далеч си ти,
но те привличам.
Във мен си ти,
защото те обичам.

Ти си моя тъга
И писък на гларус самотен.
Ти си моя мечта
и любовен блян доживотен.

За нас раздялата бе листопад.
Но пак ще бъде пролет.
Ще дойда в твоя роден град.
В ръката ще държа букет.

Ще те целуна.
Цветята нежно ще ти поднеса.
Ще те прегърна.
И двамата ще тръгнем през града.

Ще крачим горди и щастливи,
мили и добри...
Очите ти красиви
заря ще озари.

Прекрасна песен ще звучи,
изпълнена от хор небесен.
Ще забравим всичките тъги,
за да кажем: „Този свят е тъй чудесен!”

Ех, какъв парад ще има –
парад на Любовта във твоя роден град!

Обречен на самота

Намерих своя доживотен пристан.

Погълна ме морето като кораб.
Отдадох се на любовта към хората.
Друго щастие сега не търся.
Не намерих.
Както мъртвецът е сам
насаме със смъртта си,
тъй и аз съм сам
насаме с любовта си.
Обречен съм на самота,
която ражда не тъга, а радост!

Смъртта

Смъртта едва ли толкова боли,
както мислят хората.
Та тя е само кратък миг,
секунда може би...
Всичко е толкова просто –
уморен от блясъка и от шума,
затваряш тихо очи
и се вслушваш за последен път
в песента на падащия водопад,
в ритъма на отминаващия влак...
Угасват като огнени искри небесните звезди...
Под ласката на Вечността заспиваш тихо ти...
Като листче откъсваш се и падаш...

А може би това е само сън, нали?

Мрежа на приятелството

Всеки ден осиротяваме по малко.
Умират връзките ни със света,
приятелствата... Даже любовта.
Вчера бяхме много.
Днес – не сме.
С годините остават незапълнени места.
и вместо да олекне
все по – тежък става листа!

Едва ли има по – тежко нещо от празнотата!

Стопява се късче по късче
мрежата на приятелството...
И от голям многогълник
постепенно се превръща в тригълник,
а след това в отсечка, самотна точка, празен лист...

На него няма даже помен от следа.

Меланхолия

Споменът събужда дремещата меланхолия.
Празнотата в мен боли.
Лишен от теб
съм като дърво прогнило
и отвътре, и отвън...
Без корен, без сок,
без порив за живот.
Пролет е, а аз живея неразлистен.

Падение

Ти падна ниско в очите ми,
както слънцето пада при залез.
Заслепи ме за последен път,
а след това изчезна,
за да се превърнеш във луна.
Но луната свети с отразена светлина.

И помръква блясъкът на дните ми.

Представи си

Представи си
човек без любов,
любов без стих,
море без вълни,
вълни без порив.

Представи си
житна нива,
убита от градушка зла,
истина, простреляна във гръб,
натикана във клетка свобода.

Представи си
птица без небе,
небе без звезди,
земя без хора,
хора без мечти.

Представи си
твоята любима
или пък мъничко дете,
заплашени от гибел,

протягат те към теб ръце.

Представи си
поглед без очи,
очи без блясък,
живот без смисъл,
смисъл без разум.

Представи си,
че те няма вече,
че дори не си и бил
и този свят е може би обречен
да се пече на ядрен грил.

Красота

Очите ми ще се взривят от красотата!
Тя е в мен, във теб,
наситила пространството навред
и всеки земен миг.

Не я докосвай със ръка!
Не казвай нито дума,
когато влизаш в храма „Красота“.
Докоснеш ли я,
ще умре като дете от чума!

Чудно ми е –
толкова години си живял,
а нима не си разбрал –
постигнеш ли мечтата,
Тя умира.

Поема за безименния граничар

1
Разсъмва се.
Животът се събужда, окъпан във роса.
Лято е.
По земята се разстила синя тишина.

2
Изстрел.
После втори.
Вик.
Заглъхва ехото.
Под плачеща върба,
с пронизано сърце,

лежи войник...

3

А там на плажа, край морето,
чайки плуват в небесата.
Целуват се момичета с момчета.
Деца безгрижно шляпат във водата.

4

Мръква се.
Косата ми настръхва –
чувам майчин плач.
И тегне черната забрадка на главата.
Едно момче на двадесет години
зариха днес в земята.

5

На паметника бял, от мрамор,
дечицата полагат пак цветя.
Но няма, няма кой да казва „мамо”
на беловласата жена.

Изтрезняване

Празната чаша строших
и всичко свърши без думи
с този жест красноречив
епилог на любовта ни,
която аз и ти изпихме,
мислейки я за бездънна.

Не, не казвай, че съм бил пиян!
По – скоро - изтрезнях.

Дали си струва

Каж ми, струва ли си, братко,
да си живуркаш сладко, сладко,
доволен кат свиня?
(Баща ми ей сегичка я закла!)

Дали си струва да пълзиш,
за да достигнеш някакъв таван
И като куче да скимтиш
за кокал малко по – голям.

Дали си струва да си цар –
владетел на палат голям,

щом има малки хора,
които със кръвта си плащат твоята корона?

Каж ми – ще ли си човек,
ако маската си сложиш на лицето
и положиш истината във ковчег,
оглушал за ударите на сърцето?

Каж ми как тогава ще погледнеш
жена на възраст средна,
която в публичния дом
изкарва с тялото си бон след бон?

Но тебе туй не те вълнува.
Не те вълнува, че света
заплашен е от термоядрена война
и много мънички деца
от глад приритват със крака.

Ти сладко, сладко си живуркаш,
обърнал гръб на този век
си хапваш пиле с гарнитурка...
Кой казва, че не си човек?

Мълчи

Животът е процес необратим.
Уверено вървим към края.
Дали ще бъде ядрена смъртта
или пък бяла – все едно –
Денят на Страшния съд приближава.

От своето раждане до днес
човек греши, греши...
Да си безгласен – туй е чест,
затова мълчи, мълчи...

Мълчи, когато ти забиват нож в гърба!
Мълчи, когато те лишат от свобода!
Мълчи, когато стъпчат любовта!
Не викай! Няма смисъл твоят вик!
Във този свят така жестоко оглушал,
ще бъдеш сам, безкрайно сам.

Взривяване

Тротил във лед.
Ще мога ли да го събудя,

Боже мой,
да го взривя?
Да пръсна на парчета
този лед,
да го стопя?
Пък тогава,
ако трябва, Боже мой,
като Христос на кръста
нека да умра!

Робство

Постепенно завладяваш
моите мисли... Сърцето ми...
Посягаш на свободата ми нежно...
И не само на нея.
Обезоръжаваш ме с усмивка.
Би трябвало да те мразя.
Едва ли има роб,
който да обича своя владетел,
Но аз...

Каж ми - нима това робство
хората наричат „любов”
и искат то да продължи вечно?

Монолог

Ако завърша някога
живота си на кръста
и се родя отново след това,
ще избира отново пътя,
водещ към смъртта.
За някаква идея, висша цел,
кръвта си ще пролея.
На омразата ще отговарям с обич,
на удара – със ласка,
на заканата – с усмивка.
Съвсем естествено ще вляза във конфликт
със мойто неестествено държание.
Ще ме нарекат „безбожник”, „антихрист”,
посяващ семето на бунта,
и от своето общество ще ме отлъчат.
(А жена ми ще поиска сигурно развод)
Ще разстрелят любовта ми
или тя ще ме разстреля – все едно.
За да завърша пак на кръста и...
Се родя отново... след това.

Размисъл

Откъде ли започва всичко това
и как е възникнал животът?
Има ли начало и край този свят
и ако има – къде започва
и къде ще свърши?
Какво е имало преди
и какво ще има след него?
Съществува ли Бог или не
и ако съществува, какво представлява?
Въпроси... Въпроси...
И един диалектически закон,
който не ми дава покой –
всичко се повтаря след време,
всяко нещо се възвръща в себе си –
зърно, стебло, зърно.
пеперуда, гъсеница, пеперуда.
Вечна повтораемост, цикличност
и като капак на всичко този разум...
А началото – дали и то не е разумно?

На Ст. Ф.

Колко е хубаво да си влюбен!
Да забравиш себе си
и дребните делнични грижи.
Да не те свърта на едно място
и да ти се иска да литнеш на седмото небе,
където те чака твоята малка принцеса...
А краката ти са пак отвити...
Усмихваш се.
Завиждам ти.
Смехът е привилегия на влюбените...
И ти си толкова щастлив и... мъничко безумен.
Ромео днешен, где е твоята Жулиета?
Не виждам никого около теб,
А ти приказваш ли, приказваш...
Просто луд!
Или пък – лудо влюбен.
Все едно.
Любовта и тя е лудост.
А светът около теб е чудно хубав!
За някакви секунди ще поникнат сто слънца
и ще запалят цялата планета...
И тя ще гори, ще гори
до следващата усмивка,

до следващата целувка,
до следващото писмо...
Колко е хубаво да чакаш писма...
И да пишеш... До някого!
Цяла нощ, до зори!
И всеки ден да се раждаш отново със изгрева!
И всеки ден любовта да е нова!
Колко е хубаво да си влюбен , приятелю!
Колко е хубаво да си влюбен!

Живот – изкуство

Животът си превърнахме в изкуство
и станахме артисти.
Днес – Хамлет, утре – Дон Жуан,
а след това – Ромео, Жан Валжан...
Омръзнаха ми всички роли –
пред теб да съм един,
пред него – друг.
На „готината маца”
да свалям звездното небе,
а всъщност нея искам да „сваля”.
До гуша ми дойде да казвам „да”,
когато трябва „не” да кажа,
да бъда шут, когато ми се плаче.
По дяволите всички роли, сценаристи, режисьори!
Аз искам да съм просто аз
и ти да бъдеш просто ти.
И никой, никой няма право да ни забрани!

Предопределение

Така ми е писано от Бога –
да не намеря никъде покой,
преди да легна в гроба –
животът е движение, а не застой!

По пътя си на много истини ще спирам,
но на нито една за постоянно.
Ще бъда постоянен единствено в непостоянството си.
Затова и успехите ми ще са преходни,
както съм преходен и аз,
както е преходно всяко нещо на този свят.
Много жени ще ме накажат със любовта си,
а и аз няма да им остана длъжник.
Ще им изневерявам,
за да бъда верен на себе си (пък и на тях),
но те ще мислят, че ги лъжа –

ще ми правят сцени (проклета да е ревността!)
Ще ме наричат „Дон Жуан”
и ще искат да ме задържат задълго,
а някои завинаги.
Тогава аз от тях ще бягам,
за да не гледам как агонизира любовта,
как времето обезцветява чувството
и го превръща в сива проза...

Така ми е писано от Бога –
да не намеря никъде покой,
преди да легна в гроба.
Животът е движение, а не застой!

Бащин завет

Запомни от мене, сине,
че не е полезно да имаш достойнство,
да си много умен и честен.
Тази смес е смъртоносна.
И ако сега не ми вярваш,
ще се увериш сам, след време.
Много пъти в живота ти ще се налага
да падаш на колене.
Не паднеш ли – горко ти!
Ще те обезглавят. (Спомни си за Балканджи Йово!)
Не е полезно и да си много умен.
Всичко друго могат да ти простят хората,
но не и това – да си по – умен от тях.
(Спомни си за Сократ!)
Не е по – полезно и да си честен,
защото ако имаш дързостта да кажеш,
че царят е гол,
че Земята се върти около Слънцето,
а не обратно – Светата инквизиция ще те накаже.
(Спомни си за кръста на Христос, за кладата на Бруно!)
Не ме разбирай погрешно, сине -
искам да те предпазя от своите грешки...
Или и ти ще пожелаеш да бъдеш грешник...
Като баща си.

Със свито сърце

И тази нощ си лягам със свито сърце, защото...
Утре може и да не осъмна...
Утре... Земята може да е мъртва.
Утре може да е последният ден на човечеството.
Утре може...

Утре може въобще да няма утре!!!
Проклет страх –
страх от смъртта,
от ядрената глупост,
от самоубийството, към което вървим
с безумната упоритост на „разумни” същества...

И тази нощ си лягам със свито сърце –
с надеждата, че и утре ще видя изгрева,
който все още е под въпрос...

Вяра

„Затвори прозореца – Борката спи и ще настине!”-
Рече загрижено ти.
И си спомних
как някога като дете
смъртта се влюбила във мене
и искала да ме открадне.
Но някакъв добър човек („чичко доктор”)
пожертвал топлото легло, съня си
и прогонил болестта.
Оттогава вярвам в чудеса.
А след това, на шест години,
ме блъснал някакъв с велосипед.
Лежах прострян на улицата. Сам.
Не виждах и не чувах нищо.
И беше тъмно, страшно тъмно като пред потоп.
Тогавя минали жена и мъж.
Под напора на любовта ме взели на ръце
и всичко пак просветна изведнъж –
изплувах от дълбоката мъгла.
И вярата ми стана двойна.
А днес, когато бях съвсем безпомощен в съня си,
в просъница те чух да казваш:
- Затвори прозореца, Борката спи и ще настине!
И стана чудо с мен!
И мисля си, приятелю:
„И ти, и ти си вярващ!”

Изчерпване

Колко е трудно да откриеш
ново нефтено находище.
Затова често се връщаш към старите,
които се оказват вече изчерпани
и нищо не могат да ти дадат.
Напразно сондираш,
обнадежден от принципа,

че „там, където е текло, пак ще тече!“
Остарявайки, неусетно разбираш –
от енергиен глад ще се мре.

Ако можеш

Ако можеш с краката си
да обходиш земята,
а отгъкваш само една пътечка –
това Любов ли е?
Ако можеш да пулсираш
във всички сърца,
а отекваш само в едно –
това Любов ли е?

Ако можеш с ръцете си
да прегърнеш вселената,
а прегръщаш само своята любима –
това Любов ли е?

Прости ми, Ромео!
И ти, Жулиета!
Но върху платно с размера на небето
ще нарисувам Любовта...

Съновидение

Отново съм в родния си град
със Дунава, „Калето” и с Щастливеца – Алеко.
Гол до кръста, но не и по – надолу,
защото това би било еретизъм,
търся общежитието, търся хората.
И интересно, но достига до извода,
че градът си стои на същото място,
въпреки че Земята се върти.
Разместени са само сградите.
Толкова години съм живял в него,
а не мога да се ориентирам...
Изведнъж във полумрака плуващ те съзирам.
Да, това си ти със майка си,
младеж на моите години и баща му вероятно.
Усещаш ме, както винаги, от разстояние
и напускаш кораба.
Последват те младежът и мъжът.
Остава само майка ти
(По всяка вероятност капитан на кораба)
Носена от безшумните вълни,
цялата изтъкана от поезия и музика,

едновременно безплътна и осезаема,
нежна и ефирна
(в никакъв случай ефирерна!)
като „малка нощна музика” на Моцарт
и голяма моя любов
при мене идваш ти.
Те също.
Младежът поразително много
прилича на моя приятел,
но жалко – не е той,
а така исках да го видя.
Пита ме за адреса му,
а аз си мисля
дали светът не е устроен симетрично
и всеки човек да е двойник на някой друг...
Чудно нещо е Природата!
И посягам да докосна ръката ти,
но тя ми се изплъзва като поглед, като миг.
Искаш от мен да напиша писмо,
което би трябвало ти да напишеш –
последно, прощално.
Една огромна вълна ни залива.
Размазва очертанията ни и ги заличава.
Градът изчезва.

Не казвай

Не казвай никога, че ме обичаш!
Не ме докосвай със лъжа!
Аз пожелах от тебе да опитам
само ласките на любовта.

Дали погрешно ме разбра,
но след теб аз дълго тичах...
Не чу ти моята молба –
без слова да ме обичаш.

Мостът между нас

Протегнахме ръце един към друг
и ги сплетохме като лиани.
И всяка ден, и всяка нощ
укрепва мостът между нас.

Раздялата не ни отдалечава.
Ние пак сме двама в мисълта.
Това е нашата победа –
победата на Любовта!

Дори и клевета не ни достига
със стотиците си пипала.
Обичта ни е голямата ни сила –
здрава броня срещу подлостта.

И ако мостът някога се срути
и не издържи товара на деня,
то значи, че гръбнакът се е счупил,
а без гръбнак умира любовта.

Но нашата любов е вечна.
Тя, мила, ще ни надживей.
В стихове, в поеми, в песни,
обезсмъртена, вечно ще живей!

Земетресението

В деня на Божия гняв
земята потрепера.
Хората онемяха от страх,
парализираха се от ужас...
Когато гласът им се върна,
нададоха вой до небесата:
„Олеле, майчице, загинахме!
Децата! Къщата ни изгоря!”
И побягнаха като мравки
от своите жилища – гробници,
понесли какавидите си в ръце.
Някои се върнаха, за да вземат
забравените си съкровища.
И останаха при тях завинаги...
Всеки миг очаквахме да се разцепи
земята като зряла диня...
Да се отворят бездните на ада
и да ни погълнат жадно...
„Господи, помилвай ни!
Господи, смили се!
Ако не нас, поне децата ни помилвай!”
Довчера безбожници и антихристи
към Бога се обърнахме с надежда.
„Началото на мъдростта е страх Господен”-
бе казал нявга Соломон.
А всеки в този миг откри
дълбоко в душата своя храм,
превърнат във затвор Христов.

Моята молба

Една любов измислена огрява
лъча на мойта самота.
Една любов измислена изпепелява
чувствата ми към света.

Как да бъдеш добър,
когато лоши са със тебе?
Как да бъдеш честен
като плуваш в блато от лъжи?
Как да обичаш
необичан от никого?
На какво да се радваш
като капчица е щастието
в огромен океан нещастие?
Защо очите си затварям,
а все не мога да заспя?
Защо ли нежност да раздавам,
а да получавам грубост в замяна?
За какво да благодаря
като на постоянна среща съм с неблагодарността?
Защо и за какво да мечтая –
нали всичко свършва така –
волната птица Мечта
се разбива в зъбата скала?

Да бяха нервите ми от най – здравето въже
пак нямаше да издържат напора на този нервен век!

И пак въпрос във мен звучи:
Защо като огледало
отразява всичко моята душа?
Не го чупете хора –
това е моята молба.
Предпочитам да почувствам,
да изстрадам, да изплача всички земни мъки
и тогава вече да умра,
а не предварително да бъда мъртъв за света!

Когато бурята полекичка утихне,
аз виждам, че това навярно е било
поредното минутно затъмнение –
малко тъмно облаче в светлия простор,
прогонено от вярата,
че слънце ще изгрее пак
над моя необятен кръгозор!

Позволи ми

Допусни устните ми до челото си.
Позволи им да докоснат Сърцето
пулсиращо във междувеждието.
Благослови мисията им с усмивка
и по тях ще полепнат гурелите на Съня...
Ще се пробуди твоето Безсъние.

Позволи ми да те извикам
от голямата Космическа заблуда
и с целувка земна, мъничка
със зрение да те даря.
Позволи ми!

Желание

Когато някоя самотна,
болно – тъжна вечер,
мълчаливо богу дух предам,
Ще спреш ли ти, приятелю,
на гроба мълчаливо да ме почетеш?
Не искам ни цветя,
ни скръбни сълзи –
Цветята вяхнат,
сълзите пресъхват...
Остават само мили спомени
и частицата от теб, която
някому си дал, отивайки си...

В памет на Светла

**Напусна този свят без предизвестие, без сбогом.
Шива, Създателят на Световете, престана да танцува.
Олимпийските богове прекъснаха своя пир.
Богородица спусна черно було от Небето до Земята.
Барабанът, ритмично отмерващ пулса на времето, се продъни.
Исус не успя да възкръсне и да спаси човека.
А Прометей открадна от хората огъня и го върна на Боговете.
Някой изстреля снаряд точно във Слънцето.
И разкъсаната му плът се стече по небето
като яйчен жълтък, примесен със кръв.
Настана мрак и студ.
Млечният път се стопи и изчезна.
Загубихме пътя към звездите.
Пресъхна Изворът на Живота,
както и Реката, изтекла от Него.
Загльхна непринуденият детски смях.
Угасна пламъчето в очите ти...
Дори Вселената от ужас онемя**

за сълзи сили не намерила...
Когато ти напусна този свят -
без предизвестие, без сбогом!

На една скърбяща майка

На гроба на любимата ти дъщеря,
поглеждайки те, мислено ти рекох:
- Година мина... Усещаш ли? -
Безкрайна, тъмносиня нощ над нас се спуска,
като оназ проклетница - река,
погълнала дванадесет слънца.
Все още нямам думи за утеха.
А някога ще имам ли? - Не знам.
Все още нямам думи и за болката -
огромна, nelечима и незабравима!
Като небето сиво, тръшнало се върху нас,
излято сякаш от стомана, с метален вкус
и смазващо ни с тежестта си,
като капака на ковчега,
навеки скрил Светлинката от очите ни...
Не разбрах - дали ми каза или ми се стори:
- Говориш ми за болката...
А за моята, майчината, питаш ли ме?
Тежък, непосилен кръст е тя!
За какво сега са ми очите? -
Нали не мога да видя детето си?
За какво сега са ми ушите? -
Нали не мога да чуя гласчето му?
За какво сега са ми ръцете? -
Нали не мога и да го прегърна?
Проклетата участ! Зла съдба! - Детето си да погребеш!
За какво сега ми е животът? -
Като то - роденото от мен е мъртво, мъртво...

Мълчаливо наведох глава
и тръгнах надолу, по склона...
Пред очите ми падна мъгла.
А нейде изплака икона...

Кресчендо на Любовта

1
Не искай нищо,
за да не ти тежи това,
което си поискал.
Нали от нищото

**започва всичко
и пак в него
се завръща то?**

2

Всяка моя мисъл е ЛЮБОВ
Всяко мое чувство е ЛЮБОВ
Всяко мое слово е ЛЮБОВ
Всяко мое дело е ЛЮБОВ
И щастлив съм аз, защото съм ЛЮБОВ
едно сърце отворено за всички,
в което цялата вселена се побира —
и хора, и животни, и мушици,
и дървета, и цветенца, и тревици...
Всичко в мене оживява
и аз във всичко оживявам —
дете на цялата ВСЕЛЕНА,
разбрало, че ВСЕЛЕНАТА дете е

3

Господи!
Аз не знам кой си.
Аз не знам какво си.
Аз не знам къде си .
Знам само, че Те обичам.
Нима е необходимо да те познавам,
за да Те обичам?
Нима е необходимо да познаваш
нещо или някого, за да го обичаш.
Любовта предхожда всяко знание.
Любовта е предусет за нещата, интуиция.
А интуицията действа изпреварващо.
Преди да сме видели вече знаем.
Преди да сме познали вече сме повярвали.
Преди да сме повярвали вече сме обикнали.

4

Моята любов към Теб е това,
по което стъпвам,
за да дойда при Теб.
Тя може да бъде конец,
въже, греда или мост,
опънати над бездната на пустотата,
която разделя двата свята —
Царството на Смъртта и Царството на Живота,
Царството на Луцифер и Царството на Христос...
Моята любов към Теб е това,
по което стъпвам,
за да дойда при Теб...

5

Господи,
обичам Те, защото си Любов,
а Любовта не може да не се обича.

Господи,
обичам Те, защото съм Любов,
а Любовта не може да не обича.

Господи,
обичам Те, защото сме Любов,
а Любовта не може да не обича себе си.

И тъй кръга затворих
и слях се с Вечността.

6

Любовта не може да бъде ухо.
Любовта не може да бъде око.
Любовта не може да бъде крак.
Любовта не може да бъде ръка.
Любовта може да бъде само сърце.
Човече божий, ти можеш да живееш
и без ръце, и без крака, и без очи, и без уши,
НО БЕЗ СЪРЦЕ НЕ МОЖЕШ!

7

Разцъфни от Любов!
Разцъфнеш ли – ти жив ще бъдеш,
защото досега не си живял.
И възкресил сам себе си,
Мъртвъци от гроба ще повикваш,
за да ги даряваш със живот,
защото ти самият станал си Христос!

8

Ако ти ненадейно
от този свят си отидеш
и при последната среща със теб
аз съм спестил любовта си
като най-долен скъперник,
тежък грях ще гризе съвестта ми,
неопростен и неопростим...
Жестоко е да се чувстваш виновен,
да молиш за прошка,
а да няма кой да ти прости...
И да си умреш
като грешник не получил опрощение
за греховете си...
Затова помни, помни добре:

всеки миг, който изживяваш,
било сам, било с някой друг,
може би е последният ти земен миг,
може би е последният му земен миг,
може би е последният ви съвместен земен, миг,
(Съзнаваш ли тежестта на думата „последен“?)
И ако наистина може да бъде последен,
защо да не може да бъде и най – красив,
и най – изпълнен с любов, и най – паметен?
Не е важно с кого общуваш.
По – важно е, че това същество
утре може да го няма -
да си е заминало от този свят,
а ти безвъзвратно да си пропуснал възможността
да го дариш със любовта си.
Само ти можеш да го дариш със своята любов!
Само ти и никой друг – помни това!
И може би единственият ти шанс
да сториш това е този миг и никой друг.
Запомни и това!
Защото утре може вече да е късно...

9

Толкова много обичах себе си,
че никой друг не можеш да обичам!

Толкова много обичах себе си,
че всеки друг обикнах!

Толкова много обикнах себе си и другите,
че аз и те, престанахме да съществуваме!

Остана само любовта!

И всичко започна да прелива във всичко.
Така разбрах, че цялата Вселена,
че всяко нещо - от най-малкото до най-голямото,
че всеки живот - от най-низшият до най-висшият,
Е ЛЮБОВ
и че нищо друго не съществува
ОСВЕН ЛЮБОВТА!

10

Родих се с мисълта за Теб.
Събуждах се с мисълта за Теб.
Живеех с мисълта за Теб.
Заспивах с мисълта за Теб.
Сънувах Теб.

Заради Теб забравих себе си.

Заради Теб забравих другите.
И осъзнах, че аз и те сме само сенки,
а Ти единствен съществуваш.
Когато с любовта си Те докоснах,
станах жив - почувствах, че живея.
И мойта сянка се стопи,
и всички сенки се стопиха.
Остана само Ти - без сянка,
СВЕТЛИНА, ЛЮБОВ.
До този миг си мислех, че съм влюбен.
Сега разбрах - не може нито да се влюбва,

нито да разлюбва този, който е ЛЮБОВ!

11

Няма да помогнат
нито твоите учители,
нито твоите учения,
нито твоите свещени писания,
нито твоите молитви,
нито твоите медитации,
ако твоето съзнание не е съзряло,
ако любовта не е разцъфнала в сърцето ти.
Тогава ще са безполезни всички учители,
всички учения,
всички свещени писания,
всички молитви,
всички медитации,
всички глупости,
с които си изпълнил главата си,
ако съзнанието в теб не е съзряло,
ако любовта не е разцъфнала в сърцето ти.
Не се опитвай да се стремиш
към чужди реалности.
Познай своята собствена.
Ако си тъжен - бъди тъжен!
Не отвърщай поглед от своята тъга.
Ако си радостен - бъди радостен!
И ако си внимателен, бдителен,
ако си постоянно нащрек,
ще разбереш, че и радостта, и тъгата
са само облаци, които идват и отминават,
а това, което нито идва, нито отминава,
това, което винаги остава, е небето.
То е твоята реалност.
И ти можеш да създадеш облаци,
но небе не можеш.
Можеш да бъдеш небе,
Но облаци не можеш.
Фалшивите неща винаги

Ще си останат фалшиви
И тяхното количество
няма да ги направи истински.

Колкото и много знания да натрупаш,
Те ще бъдат безполезни,
ако не са подплатени с истинско познание.
Тогава в очите на хората
можеш да изглеждаш мъдрец,
защото хората са склонни да бъркат
ерудицията с мъдростта,
но дълбоко в себе си ще бъдеш глупак
и ще криеш своето нещастие с усмивка,
и ще криеш своето невежество
със титли и научни степени,
лишени от пълнеж.
И зад твоята духовност
ще прозира лицемерие.
В основата на твоя мир
ще има кратер на вулкан.
А твоята любов ще бъде
само дреха на омразата.
И ти ще изглеждаш,
но няма да бъдеш.
Ще си богоподобен,
но само подобен – не и божествен.
И твоето божествено подобие
няма да топли никого.
Ще бъдеш като изкуствено цвете –
Красиво, но ще ти липсва аромат.
И ти можеш да зарадваш нечии очи,
но не и нечие сърце.

**АКО СЪЗНАНИЕТО В ТЕБ НЕ Е СЪЗРЯЛО,
АКО ЛЮБОВТА В СЪРЦЕТО ТИ НЕ Е РАЗЦЪФНАЛА.**

12

Толкова много обичах,
че сърцето ми стана тясно за любовта
и се пръсна.
Толкова много обичах,
че тялото ми стана тясно за любовта
и се пръсна.
Толкова много обичах,
че душата ми стана тясна за любовта
и се пръсна.
Сега не съм ограничен, но не съм и свободен,
а съм самата свобода - любов необятна,
без граници, за която няма тяло и душа.

13

Из утробата на Великата Тишина
се ражда непостижимата Радост,
която претопява твоя ум,
поглъща цялото ти същество
и капката на твоята отделност се изпарява,
за да се превърне в необятен Океан

14

Приятелю, познаваш ли любовта,
в която губиш своя център,
за да почувстваш центъра навсякъде,
любовта, в която ти отсъстваш,
за да откриеш изненадан
своето присъствие във всичко?
Приятелю, познаваш ли любовта,
в която липсва контролиращ,
в която се размиват твоите очертания
и от самотен остров се превръщаш
в безкраен Океан?
Приятелю, познаваш ли любовта,
която нито се ражда, нито умира,
която няма начало, нито пък край,
любовта, за която не можеш да кажеш,
че е тук или там, че е в този или в онзи,
защото тя е навсякъде?

Приятелю, познаваш ли любовта?

15

Аз съм абониран за щастието.
Където и да отида, то ме преследва.
Каквото и да правя, то е винаги с мен.
Просто да бъдеш, означава
просто да бъдеш щастлив.
Няма нищо по-лесно
и нищо по-просто от това.
Когато всички проблеми,
създадени от ума ти отпаднат...
Когато умът ти спре,
а заедно с него и времето...
Тогава ти се отваряш
и цялото съществуване нахлува в теб.
Твоята спонтанност се освобождава
и избликва мощно
като гейзер на Върховната Радост.
И на теб не ти остава нищо друго,
освен да благодариш, че съществуваши
и животът ти се е превърнал

във безкрайно празненство.

16

Дали ще търсиш Бога в себе си
или Бога в другите - няма значение -
Бог е във всички.

Дали ще търсиш Бога на небето
или Бога на земята - няма значение -
Бог е навсякъде.

Дали ще търсиш Бога в това учение
или в някое друго - няма значение -
Бог е във всичко.

И няма нужда да търсиш път към Него.

И няма нужда да правиш избор,
защото няма място, където Той да не е,
защото няма нещо, в което Той да не е.

Дори и в изкушението е Бог,
така както е и в благословието.

В действителност изкушение и благословение
не съществуват.

Те са само плод на твоето съзнание,
на разделението, което съществува вътре в теб,
на избора, който си направил
и който те е лишил от Бога.

Затова, където и да търсиш,
по който и път да вървиш,
каквато и техника да използваш,

ти си оставаш слепец,
ти си оставаш бедняк,
ти си оставаш без Бог.

И щастието бяга от теб.

И благодатта бяга от теб.

И всички бягат от теб,

защото във всеки миг
ти бягаш от Реалността,
която изпълва всичко,

от Божественото, в което няма
никакво ограничение и никакво разделение.

То не е само в Буда, Кришна и Христос,
а и в камъка, в дървото,
в най-отдалечената звезда, във всички нас.

И ако ти не го откриваш навсякъде,
няма да можеш да го откриеш никъде,
независимо от усилията, които полагаш,
независимо от техниката, която използваш,
или Учителя, когото следваш.

Ще си останеш слепец,
не си ли отвориш очите,
за да видиш не определено нещо,
а всичко, което съществува.

17

Ако обикнеш Бога,
неминуемо обикваш и неговото творение.
И всичко става свещено.
И всичко става прекрасно.
И всичко става божествено.
ТО Е.
Но само за този,
който гледа с очите на любовта.
И този свят се превръща в небе,
адът във рай,
човекът във Бог,
смъртта във живот.
Ако обикнеш Бога,
в теб се ражда ново зрение,
което превръща пустинята на живота
във вечно зелен оазис,
а долината на скръбта
във място за блажена почивка.
И цялото съществуване зазвучава
като възторжен химн на Радостта,
като безкраен празник,
защото всичко, до което се докосваш,
започва да излъчва светлина, любов...
Ако обичаш Бога!

18

Когато Бог е далеч от теб
ти е нужна вяра.
И колкото е по-далеч
от толкова повече вяра се нуждаеш,
защото тя те извисява до Него,
докато се припокриете и станете едно.
След това вече не ти е нужна вяра -
вярата предполага външен обект,
а Бог е станал твоя същност.
Сега дори и Той не ти е нужен -
да вярваш, че съществува някъде на небето,
след като знаеш, че е вътре във теб.
Не ти е нужна и молитва -
не е ли глупост да се молиш на самия себе си?
Когато станеш божествен (а ти си!)
Когато осъзнаеш своята божественост,
тогава тя убива всички богове и идоли.
Всички външни неща намират смъртта си,
за да възкръсне целият космос във теб.

19

Всяка сутрин рано

във времето на Брама
светлината слиза на порции.
Тя съблича нашите нощници,
за да ни облече дневните дрехи.
Но у повечето от нас
денят продължава да бъде само гост,
а нощта - вечен домакин.
Докога?
Докога ще продължаваме да спим,
въпреки че будилникът - Живот
продължава да звъни?
Кой ще ни освободи
от нашите сънища?
Кога?
Или сънят е за предпочитане
пред Реалността?

20

Пред вратата на Царството Божие
много хора чакаха на опашка.
Но вратата беше заключена,
а никой нямаше ключ.
Тогава дойде Спасителят,
но когато пристъпи да отключи,
се случи нещо неочаквано -
кандидатите за Царството Небесно
се нахвърлиха върху Него
като хиени жадни, за да го разкъсат.
Те бяха чакали дълго, прекалено дълго.
Бяха свикнали да чакат.
И изведнъж този странен човек,
който наричаше себе си „син человечески“,
се появи ненадейно,
за да им отнеме очакването,
а заедно с него и сладостта на надеждата.
Толкова дълго бяха чакали,
че бяха забравили за какво чакат.
И когато Спасителят дойде да им напомни,
Го приеха на нож, а не със хляб и сол.
Приеха Го като заплаха, а не като спасение.
И Го разпънаха на кръст, а ключа скриха.
И тази история се повтаря винаги,
когато се появи Спасителят.
Винаги той идва с желание да спаси хората
и винаги (задължително!)
в знак на благодарност
те Го разпъват на кръст.
И Го разпъват точно тези,
които най-много са Го чакали.
Така че следващия път, Спасителю,

преди да дойдеш пак,
си помисли добре дали си струва?
Но Ти си безнадежден.
Ти си неспасяем, Спасителю!
И въпреки всичко,
и въпреки всички кръстове
специално приготвени от нас за Теб,
и въпреки всички Голготи и трънни венци,
Ти все ще идваш и ще идваш
със надеждата, че нещо ще се промени,
че поне един няма да отвори уста,
за да Те похули,
че поне един няма да вдигне ръката си,
за да хвърли камък по Теб,
че поне един ще Те помилва...
Помилвай ни, Господи!

21

Никой не може да ти помогне,
не си ли помогнеш сам.
Колкото и велик да е един Учител,
не може да ти помогне,
не си ли помогнеш сам.
Колкото и велика да е една книга,
не може да ти помогне,
не си ли помогнеш сам.
Затова престани, глупчо,
да се взираш тук или там,
в този или в онзи,
а се вгледай единствено в себе си,
защото спасението е в теб -
друго спасение няма.
Спасението е винаги нещо вътрешно,
нещо съкровено, интимно,
предназначено за теб
и никой друг няма достъп до него.
И всички Учители, запомни, са в теб.
И всички книги и свещени писания са в теб.
Цялата мъдрост на Битието е в теб.
Затова никой не може да ти помогне,
не си ли помогнеш сам.

22

Когато няма мисъл,
лежаща между теб и мен,
разделението изчезва.
Тогава няма „ти“.
Тогава няма „аз“ –
има само единение –
ти преливаш в мен

и аз преливам в теб.
Ти изчезваш в мен
и аз изчезвам в теб.
Двойствеността умира.
Вече няма земя и небе,
а земята става небе.
Брегът се превръща в море...
Когато няма мисъл,
лежаща между теб и мен.

23

Любовта към някого или към нещо
е любов към цялото, любов към всичко.
Камъкът може да се превърне в повод,
красотата на синьото небе,
полетът на птицата,
нечий очи...
Всичко може да се превърне
в повод, в извинение,
за да се разгърне любовта
от своята фрагментарност
и да обхване не отделно нещо,
а цялото съществуване.
Любовта е истинска само тогава,
когато Битието обича и се радва
на самото себе си!

24

Когато водата от твоя извор прелива,
сподели я с някой жаден,
за да не пресъхне изворът.

Когато твоята любов прелива,
сподели я с някой жадуващ за любов,
за да не спре песента на сърцето.

Когато твоето същество прелива в екстаз,
сподели го с някой нещастен бедняк,
за да не скърби светът.

Животът дарява щедро даряващия и имащия.
На нямащия и стиснатия затворената шепа си остава празна!

25

Угасна пламъкът на желанията.
Като невярна съпруга ТРИШНА – жаждата за живот ме напусна.
И с единия крак съм вече отвъд.
Все още някак си тялото ми се държи за мен,
но аз вече съм го пуснал
и то пътува към земята. Като сухо есенно листо

ще се върне там, откъдето е дошло.
Колелото на живота САМСАРА
прави последните си затихващи кръгове,
но вече няма кой да го върти
и неизбежно е неговото спиране.
Така че, приятелю, побързай,
ако любовта ми е докоснала сърцето ти!
Още малко съм тук.
Който и да си! Където и да си!
Мъж или жена, бял или черен,
добър или лош, мюсюлманин или индуист,
християнин или будист – няма значение!
Ела при мен, докато все още Колелото се върти!
Аз мога да ти дам вкуса на това, което търсиш –
аромата на разцъфтялото в любов сърце.
Все още ли не си разбрал?
Макар да стъпвам по земята
и да изглеждам като нейно дете,
стъпките ми отекват високо в небесата,
в Земята на Девите!